

Manrique Muller

Letzeburger Theaterbibliothe'k

No. 63

**De
Familgeprapeli**

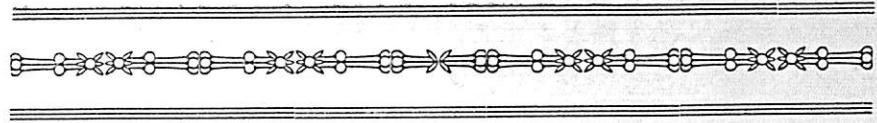
Kome'distéck an 1 Akt

vum

A. G.

Letzeburg — Dréckerei a Verlag P. Linden — 1947

PERSO'NEN :

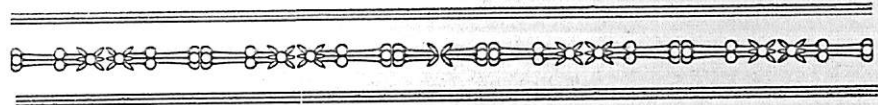
1. MADAM MIRSCH.
2. MARIA,
3. EMMY,
4. LUCIE,
5. MADLEN,
6. MATTANT LE'NI.
7. MARCELLE, eng Fröndin.

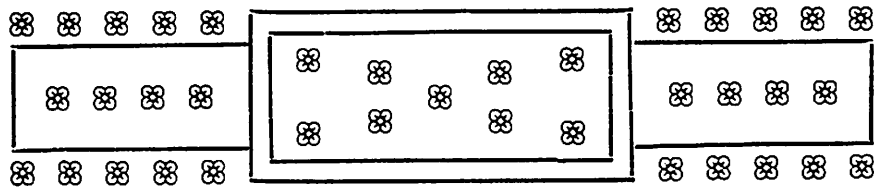
Hannover

} hir Kanner.

ALL RECHTER AUSBEHALEN.

Eng Opfe'rong o'ni d'Erläbnes vum Verlag fällt
önnere d'gesetzlech Strofen.

(E Gârt mat Kuerfmiwelen: Fotell, Kanapé, Dösch, Still. Um Dösch stêt e Ne'kierfchen, mat Sche'er, Zwir a. s. v. D'Maria an d'Lucie hêkelen a brode'eren; d'Emmy leit gemächerlech do ze liesen; d'Madlên sôtzt beim Dösch ze schreiwên.)

1. Optrött.

Maria, Lucie, Emmy, Madlên.

MARIA. Bass de nach net bâl fierdeg mat dêm e'wege Gelies? 'T ass jo dach alles dê rengste Mumpiz, wât an de Bicher stêt, grad gutt genug fir de jonge Mêdercher de Kapp ze verdre'en.

EMMY. Fir mei Kapp brauchs de net ze fierchten, dê sôtzt me' fest we' eso'.

MARIA. Je, je, de Pobeier ass gedölleg, an d'Liewen gêt mëschtens do ere'scht un, wo' d'Romanen ophâlen.

LUCIE (*schle't d'Hänn zesummen*). Nun he'er emol ê Mönsh onst Maria, wât hatt erôm allerlé weis Gedanken hei zum Beschte gött! An dann dê Scho'lmëschesch-To'n! 'T ass wirklech fir ze lâchen. So, Maria, kriss d'am Enn schon d'Naupen vun enger âler Joffer? 'T ass ower alt nach fre'. Wât kann dât ere'scht gin, wanns d'emol d'Gléck hues, op 40, 50 Jor zeréckzekucken! Da werds de dech selwer net me' aussto können vu Granzegkêt.

MARIA. Du âle Spottvull do, du impertinent Mönch!
Dât do nennen ech ower den Himalaya vun der
Frechhêt erklammen. Nêh, 't ass net ze son, wât
ên sech als dât êlst vun eso' enger Band muss
gefâle lossen.

EMMY. Duefir hues du ower och d'Mêschterschâft
iwer ons all.

MARIA. Eng sche' Mêscherschâft, wann ê fir de
le'we Fridd op alles jo an Ame sêt.

LUCIE. Du bass dât richtegt! Je, Maria, mâch dech
net eso', mir wösse jo dach, dass du ömmer recht
muss hun; d'Mama erzielt nach haut eso' gier,
we's de schon als Kand d'I-buch verbessere wolls.
'T geng dir och bâl gon we' der Fra an der
Geschicht.

MARIA. Matt wât fir engem Witz könns de dann elo
nês gezun? Du hues der jo ömmer eng Onmass
op réserve.

EMMY. Jo, jo, Lucie, nömnen erop dermatt; d'Lâ-
chen soll eso' gesond sin, a wât nach me' ass,
't mecht och sche'n.

MADLEN (*huet schon e puermol onwölleg opge-
kuckt, bâl um Fiederkeil geknât, bâl dermatt
gespillt; elo platzt et eraus*). Dann hues du ower
nach net vill gelâcht an dengem Liewen. (*Et
klappt mat der Fauscht op den Dösch*). Könnt
dir d'Schniewelen nömnen eng Minutt hâlen!
'T ass engem hei jo reng onme'glech, fir en
ordentlecht Wuert ze schreiwen. Ech wêss schon
nie, we' ech meng Bre'f ufânke soll; an elo nach
ve'er beienâner.

MARIA. Fir wât schécks de denge Fröndinnen dann
net einfach eng Visitekärtchen? Da könns de se
matt e puer Wuert op de Kaffi âlueden, an de'
wichtig Sâch wâr a fönnef Minutten erlêdegt.

MADLEN. Well e le'we Bre'fchen vill me' schick ass. Ech hun dê sche'ne Pobeier dach sicher net kritt, fir en e'weg an der Köscht leien ze lossen.

LUCIE. Ah, 't ass em de' Zeit! Dât häss de gleich solle son. Da misste mer jo elo bâl all hellefen, dass dein neie Bre'fpobeier zur Geltong könnt.

MADLEN. Ech brauch êr Höllef net. Eso' vill werd ech hoffentlech nach eleng fierdeg brengen. Hätt ech nômmen en Ufank, de Rescht ke'm scho vum selwen. Mâ bei iech kann ê jo net nodenken. Ert dommt Geschwätz hölt engem de' sche'nsten Idéen.

EMMY. Merci fir d'Kompliment, meng Mod. Setz alt emol den Datum an d'Uried dohin, dât ass jo schon eppes.

LUCIE. Dem Maisy kanns de schreiwen: Petite chérie, an dem Mimi: Chère petite.

EMMY. An zum Margot sês de: Très chère amie, zum Henriette: Amie très chère. Dann hues de deng ve'er Bre'f ugefâng an nach ewell ên ânescht we' den âneren.

MADLEN (*be's*). O, fir de Spott brauch ên net ze suergen. 'T ass haut ower och neischt matt iech ze wöllen. Dât Gescheitst ass nach, ech gin de' Bre'f op meng Kuemer schreiwen. Wann ech wârde bis dir verstänneg gitt, kre'en ech se nie an d'Post. (*Et fänkt un resummen ze lêen.*)

LUCIE. Ass dann och nach we'negstens Bre'fpobeier genug do? Well ir den Timber op d'Envelope könt, hues de d'Bre'f jo dach e puermol ânescht geschriwen. 'T werd wuel nês fir eso' en zwanzeg Be'n gon. Ech mengen, ech lâfen der nach huerteg âneren sichen.

MADLEN 'T ass net ne'deg, ech hu mech virgesin. (*'T dêt e Krêsch.*) Do, do, dât ass êr Schold, o

Mamm, o Mamm! (*'T schle't d'Hänn um Kapp zesammen.*)

MARIA (*spréngt op*). Em Gotteswöllen, wât ass geschitt?

MADLEN (*kröschereg*). Ech hun d'Töntefâss ömgesto'ss matt èren Dommhêten.

LUCIE (*spréngt op a beme't sech mam Maria öm den Dösch*). De' sche'n nei Tape't! Da bleif dach net do ston we' en Dreibîtz, Madlên. Huel alt dei Nueschnappeg, wann neischt ânescht do ass, fir d'Tönten opzebotzen.

EMMY. Loss du se ro'eg lâfen, meng Mod, du könns d'Fangeren um Enn nach schmotzeg kre'en.

MADLEN (*tuppt mam Nueschnappeg op den Dösch*). Wien dei kält Blut nach hätt! Komm hellefen aplâtz dass de do leie bleifs, we' wann d'ganz Welt dech neischt ugéng.

EMMY. Fir wât soll ech mech och nach oprêgen? Dir ble't jo schon all we' Patscheblummen.

LUCIE. Jo, du le'ss le'wer Gottes Wässer iwer Gottes Land lâfen.

EMMY (*lâcht*). Nên, nômmen Mirschen hir Tönten iwer Mirschen hiren Dösch.

MADLEN. Mein ârme Buvard, mei sche'ne Pobeier! (*'T kreischt a wöscht sech mam schwârzen Nueschnappeg durch d'Gesicht.*)

MARIA. Ech lâfen huerteg d'Tape't an der Möllech auswâschen. Ganz frösch gin d'Flecken am beschten eraus. (*Of.*)

2. Optrött.

De' Vireg o'ni d'Maria.

MADLEN. Dât ass alles durch iech. (*'T wöllt gon.*)

EMMY. Ma so, Madlên, wât der Jomer hues de gemâch? Wolls de schwârze Pe'ter spillen?

LUCIE (*dre't sech ronderôm*). Menger werreg, geschmiert hues de dech no alle Regeln vun der Konscht. Hätt ech nômmen e Spigel hei, dass de deng sche' Fiseleminn bewonnere könns.

EMMY. 'T ass neischt, Le'ni; we' et sche'nt, soll dât eso' e gutt Möttel sin, fir d'Schmink eweg ze schauerer.

MADLEN. Pardon, bei mir ass alles natirlech Fârf. (*'T reiwet sech mam Nueschnappeg iwer d'Löppsen*). Da kuck emol, ops de nômmen ê ro'de Penktelche geseis.

LUCIE. Duefir ower me' schwârzer. Fûer nach e we'neg eso' virun, da geseis de raus we' e Mo'er. Ech menge, Muedleng, wanns de dech elo matt enger Wuptisite't vun Null Komma 25 ge'fs eweg mân, soss könne mer herno de Schrupper huelen, fir dei Gesicht propper ze kre'en.

MADLEN (*iwerem Fortgon*). Vun dengen zômperleche Fangeren wöll ech jiddenfalls net gehêmelt gin. (*Of.*)

3. Optrött.

Lucie, Emmy, Maria.

EMMY. Nên, dem Madlên seng Binnett wor ênzeg, eso' hätt ên et misse knippsen.

LUCIE. 'T ass wirklech domm, dass ech mei Kodack net hei hât, dât wä e sche'nt Bild gin fir an ons Sammlong.

MARIA (*könnt erôm*). Elo wär de Schued nês eng Ke'er gehêlt. Dât ass ower ömmer d'Enn vum Liddchen. Dir könt dât âremt Kand och nie matt Ro' lossen.

LUCIE. Du brauchst net eso' wârm fir dein Herzchen ânzetrieden. 'T ass em dach neischt geschitt. E we'neg Spâss muss jiddverên verston, soss gin de' eckeg Kanten am Charakter nie ganz ofgeschlaff.

EMMY. O, du suergs schon derfir, dass se bei kengem vun ons eckeg bleiwen. De' Arbecht hues de nach ömmer am le'fste gemâcht.

LUCIE. Peift de Wand vun dèr Seit Hm, 't le'sst mech kâl. (*'T nurelt.*) Et wor emol e Mèdchen zu Götzen, oho, 't hât Aen we' feiereg Blötzen, oho

EMMY. Keng iwel Stömm, mä 't könnt engem iwel derbei gin.

LUCIE. All Vullen . . . an eso' virun, nömnen d'Neidvullen net — du kenns jo dât Sprechwuert?

4. Optrött.

De' Vireg, d'Madam Mirsch.

MADAM MIRSCH (*hannert de Kulissen*). Madlên!

MARIA. Lauschtert emol, huet d'Mama net geruff?
(*'T ass opgesprongen.*)

MADAM MIRSCH. Madlên! (*Sie ass fierdeg ugedon an huet en offene Bre'f an der Hand.*)

MARIA. 'T Madlên ass net hei; 't ass virun e puer Minutten op seng Kummer gâng, fir ze schreiwén.

LUCIE. Mama, hues d'eng Kommissio'n fir onst Könni, da gin ech et ruffen?

MADAM MIRSCH. Jo, Lucie, 't wär mer le'f; d'Mattant Le'ni huet mer hei geschriwen, sie ke'm fir ent etiech Wochen op Besuch, an sie hätt gier, wann d'Madlên se op d'Gâr ofhuele geng.

LUCIE. Dât son ech em ower net, soss mecht et sech durch d'Peif. (*Of.*)

MARIA. Matt wât fir engem Zug könnt d'Mattant Le'ni dann un?

MADAM MIRSCH. Em 3 Auer 40.

EMMY. Dann huet d'Madlên nach grad eso' knapps Zeit, fir an den Tram ze sprangen, dêen direkt op d'Gâr fiert. Dass d'Mattant Le'ni sech ower och ömmer eso' spe't bedenkt, fir ze schreiwen! 'T hât net vill gefêlt, da wâr sie vrum Bre'f hei gewiescht.

MARIA. Onst Madlên hätt sicher neischt derge'nt gehuet.

MADAM MIRSCH. Ech fro mech wuefir? D'Mattant Le'ni ass dach eng hierzensgutt Perso'n, de' iech Kanner iwerhâpt vill ze vill verwinnt huet.

EMMY. Gutt ass se schon, Mama, dât gin ech zo', mä eso' schrecklech âlmo'desch. Ganz sicher dre't sie hirer Mamm hir Klêder nach, we' de' se ausgeloss huet. Sie könnt jo do we' aus Mathusalem's Zeiten. Onst schickt ho'fregt Madlên mecht jiddenfalls keng schlecht Figur niewent hir. Ech ge'f dât Bild gier gin, als Illustratio'n zum Text « Einst und jetzt ».

MADAM MIRSCH. Du dommt Kand do! Mengs de dann, de Wert vun engem Mönch ge'f vun eso' Äusserlechkêten ofhänken? Gewöss, d'Mattant Le'ni hält neischt op de Firlefanz an ass alles we net modern. Mä dât könnt ganz vill dohir, well sie ömmer ere'scht fir d'lescht un sech denkt. Wann sie dêenen âneren an all me'glech Ugelêenhêten virugehollef huet, könnt den Tur net me' bis un sie.

5. Optrött.

De' Vireg, d'Lucie, d'Madlên.

LUCIE a MADLEN (*kommen zesammen erân*).

MADLEN. Hei sin ech, Mama; d'Lucie sot, du häss mech geruff.

EMMY. Jo, Könni, mir hun eng gro'ss Neiegkêt fir dech. Rot emol wât?

MADLEN. Ass et och we'ngstens der Me' wert, dass ech mer de Kapp zerbriechen? Ech sin nämlech ganz schlecht am Roden.

LUCIE. Da probe'er we'negstens, vleicht gere'ts de dât Richtegt.

MADAM MIRSCH. Loss d'Kand seng Zeit dach net mat êren Dommhêten vertrenntelen. Madlên, du muss dech elo gleich undonken, fir op d'Gâr ze gon. D'Mattant Le'ni huet mer geschriwen, sie ke'm mam Zug vun 3 Auer 40 un, an du solls se ofhuele kommen.

MADLEN. Da schlag einer lang hin und stehe kurz wieder auf!

MADAM MIRSCH. Madlên, wât ass dât nês fir en Ausdrock?

MADLEN (*le'sst sech schwe'er nidderfâlen*). Nên, dât do hât ech wirklech net erwârt. Gutt, dass ech mech setze kann. D'Mattant Le'ni, sicher am Sonndesse Stât, matt Kisten und Kasten an hiren 99 Päck a Päckelcher. Wann s'alt de Vullekierfchen mam Kanari net önnert engem, an de Joli önnert dêm âneren Arm huet, kann ech nach vu Gléck schwätzen. Mama, gês du we'negstens matt op d'Gâr?

MADAM MIRSCH. Nê, Madlên, 't ass mer leider onme'glech. Ech muss de Mötteg onbedengt e Kran-

kebesuch mân, dên ech net me' opschuppe kann. Ma ech hoffen ower, mech we'negstens heieran op meng gro'ss Kanner verlossen ze können. Dir wösst jo all, wât d'Mattant Le'ni mir ömmer war, a wivill ech hir verdanken. Dûefir werd dir s'och matt dèr Hierzlechkêt empfänken, de' se gewinnt ass, heihêm ze fannen. Ech sin iwerhâpt an enger Stonn erôm. Bis dohin hu der mer hof-fentlech nach keng Dommhête gemâcht. (*Sie stêt bei déne leschte Wierder op.*)

MARIA. Mä, Mama, wât denks de da vun ons? Häls de ons fir eso' we'neg zo'verle'sseg? Nên, du kanns ro'eg fortgon, ech iwerhuelen d'Verantwortong.

MADLEN. Da wönschen ech der alt, dass se der net ze schwe'er gött, 't kann èn sech nie fir eppes verhêschen.

MADAM MIRSCH. Madlên, söff verstänneg! D'Mattant Le'ni könnt extra heihin we'nt denger, an ech ziele fest drop, dass de le'f a fröndlech ge'nt se bass. Sie huet et wahrhafteg em ons all verdéngt. Avoir da, Kanner, bis derno; mâcht nöm-men, dass d'Kirch am Duerf bleift! (*Of.*)

ALL. Avoir, Mama.

6. Optrött.

De' Vireg o'ni d'Madam Mirsch.

MARIA. Dajé, Madlên, elo gött et och Zeit fir dech, soss könns de nach am Enn ze spe't op d'Gâr.

MADLEN. Wâr ech alt schon erôm! (*De' âner lâchen.*) Dir hutt gutt lâchen, an ech hun d'Lêd. Ech gese'g iech emol gier matt der Mattant Le'ni durch d'nei Avenü gon. D'Mama selwer war fro', dass sie eng Ursâch hât, fir sech

derlânscht ze ze'en. Wâr d'Mattant Le'ni we'-
negstens net eso' geröscht we' d'Gre'del am
Hierscht!

MARIA. Nujé, nujé, Madlên, eso' schro ass et ower
net.

MADLEN. Dach, nach ewell grad. Schick bis iwer
d'Mossen breicht se jo net ze sin, well ech fanne
selwer neischt me' lächerlech, we' eng âl Damm,
de' durch allerlé könschtlech Möttelen iwer hir
Joren ewegteische wöllt. Mä we' d'Mattant Le'ni
sech rafistole'ert, dât ass einfach gesetzwiddreg.

EMMY. O, de uereg Zongen!

MADLEN. Ass et da vleicht iwerdriwen? Nê, sicher
net, dât wösst dir jo all selwer. An da matt hiren
êgenen Idêen! Ge'f se nach we'negstens den Tram
huelen! Ower nên, dên ass nômmen fir de' faul
Leit oder fir de'je'neg, de' net me' eso' gutt zu
Fo'ss sin, we' sie matt hiren 65 Jor. An duefir
muss ech nês durch d'ganz Stâdt matt hir gon-
delen. O, ech gesin se schon ugeréckt kommen,
dass d'Leit all an der Stross sto bleiwen a matt
Fangeren op ons weisen. Zwo' Hutteköschten,
eng fir dê sondessen an eng fir dê wiertessen
Hutt. (*'T gêt iwerdêm op an of matt vill Gesten.*)
E Parasol, dass hire rengen Teint durch de'
stârk Sonn net zevill abime'ert gött. Vleicht och
nach de Vullekierfchen mam Hansi dran, well
se dât âremt De'erchen onme'glech eso' lâng
eleng losse kann.

MARIA. Maja, dât beweist eben, dass d'Mattant
Le'ni e möllt Hierz huet.

MADLEN. An dann zu gudder Lescht hir Prapeliën.
Dât kre'en ech dann alles opgeböndelt. Dê fir
d'sche'nt Wieder, an dann ere'scht dê fir de Rên.
O, dê Familgeprapeli, ganz sicher nach en Ierf-

stéck aus Gro'ssmamms Zeiten, dên ass mir scho
lâng en Där am A.

LUCIE. Mä fir wât dann, Madlên? 'T ass dach wirk-
lech e sche'nt Stéck.

MADLEN. Jo, dât sche'nt aus der Mattant Le'ni
hirer Sammlong, an dât wöllt vill son. 'T wêss
ê jo net me' wât fir eng Fâr w datt en am Ufank
hât. An dann dê formidable Still!

MARIA. Gewöss, dein Tom-pouce verschwönd dernie-
went. Mä du muss ower zo'gin, dass dât Mo-
dernt nach lång net ömmer dât Praktescht ass.

MADLEN. Gefällt dê Modell der so' gutt, Maria?
Nun, da schwätz der Mattant Le'ni emol sche'n.
Sie matt hirem gudden Hierz trött der e vleicht
of, wells du me' Verstêsdemech hues fir d'Anti-
kite'ten we' ech. Eso' wär ech e matt guddem
Geschéck lass, an ech braicht en net me' durch
d'Stâdt ze dron.

EMMY. Nên, de' ^{emmy Frieden} pietätlo's Jugend vun haut!

MADLEN. Stêt dât och an dengem Buch, Emmy?
Mä dât hei losst iech gesot sin: Wann d'Mattant
Le'ni haut, bei dêm sche'ne Wieder, mam Famil-
geprapeli ugezu könnt, da stin ech gutt fir neischt.
Eemol Hokuspokus, a verschwonnen ass en.

MARIA. Madlên, Madlên, mâch keng Dommhêten!
Du wêss, d'Mama verstêt kê Spâss an dêne Sâ-
chen.

LUCIE. An d'Mattant Le'ni nun ere'scht recht net.
'T wär genug, fir Streit ze mân.

MADLEN. Losst dât meng Suerg sin; 't misst scho
gelunge kommen, dass sie be's iwer mech wär.
Avoir da, Kanner, schéckt iech gutt bis ech erôm
sin.

DE' ANER. Avoir! Avoir!

EMMY. Vill Gléck, Madlên! Mir wäschen ons Hänn an Onschold.

7. Optrött.

De' Vireg o'ni d'Madlên.

MARIA. D'Madlên ass ower munnech Mol e ganzt schrecklecht Kand. Ech mengen, mir hätte besser gehât, et net eleng gon ze lossen.

EMMY. Ma, Maria, wo' denks de hin? Ons Knetzel werd dach âl a verstänneg genug sin, fir ze wösen, wât et ze mân huet.

MARIA. 'T sticht haut ganz garante'ert eng. 'T huet mer grad eso' drâ gekuckt. (*'T stêt op a lêt seng Arbecht eweg.*) Am Enn gin ech dach nach matt op d'Gâr.

LUCIE. Beme' dech net, Maria, 't ass ze spe't. Do lêft d'Madlên schon op den Tram.

EMMY. Wât leit da schle'sslech um dêm âle Prapeli, wann et dên och wirklech verschummele ge'f!

MARIA. 'T ass och net fir de Prapeli. Mä ech fierchten, d'Mattant Le'ni könnt de' Farce iwel ophuelen an sech gekränkt dodurch fillen. An ech wëss, dât déng der Mama se'er léd, well sie hänkt eso' êschtlech un der Mattant, der êlster Schwester vun hirem Papp.

EMMY. Fir wât soll d'Mattant Le'ni sech iwerhapt net bestued hun? Den âlen Fotoen no ze jüge'eren muss sie an der Zeit e bildsche'nt Mêdchen gewiescht sin, an o'ni Verme'gen war sie jo och net.

MARIA. Ja, mam Bestueden ass dât eso' eng êge Sâch gewiescht. We' sie hätt wöllen, du könnt se net, a we' sie hätt können, du wollt se net.

LUCIE (*röselt de Kapp*). Dât do gêt iwer mein Horizont. We' sie hätt wöllen, du konnt se net, a we' sie hätt können, du wollt se net. Doraus göff en âner klug we' ech.

MARIA. Nun, d'Mattant Le'ni ass eng vun dene feinen Naturen, de' sech selwer ömmer an den Hannergrond stellen an nömmen fir de' âner liewen, wann hirt perse'nlecht Gléck dobei och a Stécker gêt. Sie sollt grad matt engem jonge Professor, dên s'op engem Bâl kenne gele'ert hât, verlobt gin, du stierft hir Mamm. Fir dên ârme Papp, dê matt 5 Kanner, vun dënen dât jengst kaum 6 Jor hât, zréckbliwen ass, wor dât en hârde Schlâg. An du huet d'Mattant Le'ni, als dât Eelst vun de Mêdercher, matt enger natirlecher Selbstverständlechkêt, engem gro'ssen Affergêscht, hiren Drâm vu Le'ft a Gléck begruewen an hirem Verlobten sei Wuert erömgîn, fir vun dêm Dâg un hire klenge Geschwester d'Mam z'ersetzen an de gudde Schutzengel vum ganzen Haus ze sin.

LUCIE. Dât hätt ech net fierdeg bruecht, dât wär iwer meng Krâft gângen.

EMMY. Wât ass du aus dem jonge Mann gin? Dât do ass jo dé rengste Roman, dên d'Mattant Le'ni erlieft huet, wirklech interessant.

MARIA. An e stêt a kengem Buch. — E puer Jor hât hien, dê ganz eleng am Liewe stong, nach op sie gewârt, an sech derno dach en êgent Hêm gegrönd. Mä d'Mattant Le'ni ass gedölleg op hirem schwe're Poste bliwen, huet gesin, ên nom âneren vun hire Geschwester d'Haus verlossen an hirem Gléck entge'nt gon. Me' we' eng Ke'er hätt se nach Gelêenhêt gehât, sech ze bestue-

den; sie konnt sech ower net me' derzo' entschle'ssen, hiren âle Papp eleng ze lossen.

8. Optrött.

De' Vireg, d'Marcelle.

MARCELLE (*hannert der Bühn*). Huhu!

LUCIE (*stët op.*) Huhu! 'T ass sicher d'Marcelle.

EMMY (*hällt sech d'O'eren zo'*). O, meng ârem Nerven! Dât do hun se ganz gewöss dohannen um Eck gehe'ert.

LUCIE (*bei de Kulissen*). Sprang iwer d'Maiерchen, Marcelle, da bass de e'schter hei.

MARCELLE (*hannert de Kulissen*). Een, zwê, drei! (*'T he'ert ên et sprangen*). Do! (*'T könnt op d'Bühn, 't kreizt d'Ärm iwerenâner a verneipt sech.*) Salem aleikum!

LUCIE (*mecht grad eso'*). Gummi arabicum!

MARCELLE. Du verdre'tent Mönsch! Ech wösst emol gier, op wât dass du eng Äntwert schölleg ble'fs! — Nê, we' fleisseg de' Kanner sin! (*'T gêt vun engem zum âneren.*) A wât schafft der sche'ns? (*Beim Emmy.*) D'Emmy dêt sech nês de Gudden un.

MARIA. We' gewe'nlech!

LUCIE. Jo. 'T ro't seng Glidder aus, dât ass seng le'fst Beschäftegong. Wa mer Wieder hun we' haut, ass net vill mam Emmy ugefâng. Dann ass et liddreg we' all neischt gutts, an net wert, dass d'Sonn et besche'nt.

EMMY. Duefir hun ech mech jo och an de Schied geluegt. Mä setz de dech dann net, Marcelle? Du brauchts dach sicher net me' ze wuessen, du hues mengerwärreg schon eng gehe'reg Längt.

MARCELLE. O, 't ass net derwert. Ech wollt nömme fro kommen, ob der mer net könnt e we'neg lengen Zwir ofrieden; ech misst haut onbedengt eng Arbecht mân, an ech hâle mech net gieren op, fir an e Geschäft ze gon.

MARIA. Dât ass och guer net ne'deg. Ech mengen, 't wär nach Zwir iwreg vun dêm Stor, dên ech d'Lescht gemacht hun. Wann ech der dermatt aushellefe kann, gin ech der e gleich sichen. Wârt e we'neg, an enger Minutt sin ech erôm.
(Of.)

9. Optrött.

De' Vireg on'i d'Maria.

EMMY. A wât hues du da Sche'ns am Gâng, dât eso' presse'ert?

MARCELLE. En Döschléfer vu point-lacé fir der Mama hiren Dâg. Well se haut de Mötteg matt onsem Lilly op d'Gâr ass, hätt ech de' bescht Gelêenhêt, fir e fierdeg ze mân.

LUCIE. Sin s'och eng âl Mattant ofhuelen?

MARCELLE. Nèn, sie sollen dem Papa e Billjê siche gon, well hie muer de Muerge fre' verrêse muss. Mâ fir wât frês de dât? Erwârt dir vleicht eng âl Mattant?

LUCIE. Jo, onsem Madlên seng Giedel könnt fir e puer Wochen bei ons op Besuch.

10. Optrött.

De' Vireg, d'Maria.

MARIA (*huet e Strängelchen lengen Zwir an der Hand*). Hei ass nach alles, wât ech fond hun, Marcelle; wann dât der duergêt! (*'T gött em den Zwir.*)

MARCELLE. O, villmols merci, Maria! 'T ass nach me', we' ech haut verschafft kre'en.

EMMY. Mä dên Zwîr ass jo scho giel vum Leien; dê kanns de dach net me' brauchen.

MARCELLE. Fir wât dann net, Emmy? Dât mecht dach neischt; da gött eben dât ênt mam ânere gewäsch. Ich bin nicht so krödelich.

LUCIE. Die Dippen sind grade gödelich, geben Sie mir die ganze Ritsch, sot d'Bauerefra, we' se an der Valutazeit Döppen no Tre'er kâfe gong.

MARCELLE. Nun hâl ower op, dât do ass ganz sicher eng aus dem Péckvillchen.

LUCIE. Oh pardon! Dê liese mir net; mir mân iwrengens onse Péckvillchen selwer.

MARCELLE. Da glêwen ech gier, dass et oft löschtteg hei op an zo' gêt. Mä elo muss ech ower lâfen, soss könnt d'Mama schon erôm, an ech hun nach neischt geschafft.

LUCIE. Ech gi matt bis bei èr Dir, Marcelle, ech hun der nach eppes ze verzielen.

MARCELLE. Avoir dann! Ech kommen herno iech nach e we'neg Gesellschaft hâlen, wann ech net ste'eren.

DE' ANER. Ganz a guer net. Avoir, Marcelle! (*De' zwê of.*)

11. Optrött.

D'Maria, d'Emmy; spe'der d'Lucie.

MARIA. Nu lê emol ganz huerteg dei Buch op d'Seit, Emmy. D'Mattant Le'ni muss all Albéck kommen, an du wêss, sie kann neischt manner leiden, we' wann ên sech mötten am Dâg matt engem Roman dohisetzt. Dât ass dem Härgott

seng Zeit gestuel, sêt sie ömmer. Oder du hues nach besser, et gleich an d'Haus ze dron, soss ass et dach nês dât E'scht, wât hir an d'Hänn fällt.

EMMY. Mein âremt Buch! Nên, ech lâfen, ech fle'en.

MARIA. Du kanns och nach an Namürs telefone'eren, sie sollen ons fir halwer fönnef e Nosskranz an eng Kischtentärt matt Schlagsahn schécken.

EMMY. Ech gi le'wer selwer bis dohin, da kommen ech alt e we'neg an d'frösch Loft. (*Of.*)

MARIA (*eleng*). Loss mech nach huerteg alles sche'n opräumen. Dass nömme keng Schnöppelche Po-beier um Buedem leit, kê Fuedem Zwîr un de Steck hânke bleibt, d'Mattant Le'ni ass eso' krid-deleg, dass de' klangsten Unordnong sie schwâch fâlen dêt. Dobei entgêt hir eso' licht neischt, sie huet en A, dât engem durch siwen Täschen an de' âcht geseit.

LUCIE (*könnt erâgelâf*). Maria, stell dech a Positur, d'Mattant Le'ni könnt ugeréckt!

MARIA. Loss deng Dommhêten elo op der Seit, a so mer le'wer, we' et töschen dênen zwé stömmt. Soll d'Madlen wirklech eppes matt dêm fame'se Prapeli gesticht hun?

LUCIE. Dât konnt ech en mam beschte Wöll net ofgesin, eso' e gutt A hun ech ower nach net. (*'T höllt d'Maria bei de Schölleren a ste'sst et bis bei d'Kulissen*). Mä do kommen se jo schon. Spill elo deng Roll als Hausfra a ge' er sche'n bis bei d'Pärtchen entge'nt. (*Maria of.*) We' soll dât nach ausgon? Ech si wirklech gespânt.

MARIA (*hannert de Kulissen*). Bonjour, Mattant Le'ni, wöllkomm heihêm!

MATTANT LE'NI. Bonjour, mei Kand! Ech si fro', nês eng Ke'er bei iech ze sin. (*Sie könnt iwer de leschte Wieder erân; sie huet eng Hutteköscht an eng Posch an der Hand, d'Madlên d'Paraplien, d'Valissen, eng Hutteköscht.*) Hu mer och nach alles, Madlên: meng Hutteköschten, meng Valissen, mei Prapeli, ganz besonnesch . . .

12. Optrött.

De' Vireg, d'Mattant Le'ni, d'Madlên.

LUCIE (gêt huerteg op d'Mattant Le'ni zo' a kösst se). Salut, Mattant Le'ni, Dir gött all Däg me' jonk.

MATTANT LE'NI (*stellt hir Sâchen nidder a mecht e Fanger*). Neischnotz do! Ass dât ewell Mo'd an der Stâdt, dênen âle Leit eso' ongene'ert an Gesicht ze le'en?

LUCIE. O, Mattant Le'ni!

MARIA (*höllt verschidde Sâchen a gêt dermatt fort*).

MATTANT LE'NI. Du kanns dech nach net gutt verstelle, Lucie, an ech sin och fro' derfir; Komplimente mân le'ert der nach all huerteg genug. Ech hât der jo gleich um Gesicht ofgesin, dass de geduecht hues: Nên, we' ass d'Mattant Le'ni an dêne leschte Me'nt falle'ert!

MADLEN. Kommt, Mattant Le'ni, mâcht Iech et e we'neg me' kamo'd; Dir sidd sicher midd a wârm. (*T dréckt s'an eng Fotell an dêt er d'Pellerin aus.*)

MATTANT LE'NI. O jo, dât ass ower och eng Rês bis heihin. An dobei bass de ausgezunn, we' wann der Deiwel hannert der wär. Mir ass den Otem ausgâng.

MADLEN. Mä, Mattant Le'ni, fir wât hutt Der dann neischt gesot? Ech hât gemënt, Dir ge'ft eso' no ons all verlângerem, dass Der net huerteg genug erêmke'mt.

LUCIE. Glêft em et net, Mattant Le'ni! (*Madlên ste'sst et an d'Zeit.*) 'T werd wuel de Freier enzwo' gesin hun. Ass Iech neischt Verdächteges önnerwê opgefall?

MATTANT LE'NI. Nê, wirklech net. 'T ass ons nômme e jonge Schnautzvull bege'nt, dên do gedânzelt ko'm we' eng Journalspöppchen, an eso' stârk parfûme'ert wor, dass ech ên Ablêck gemënt hun, mir hâttens ons an e Blummegârt veriert. Dên hât dem Madlên zwar den Hutt ganz de'f ofgedon -- fir mech âle Miwel war et dach secher net gemënt. Mä ech traue menger Nies ower eso' vill gesondte Mönnscheverstand zo' dass se hirt Hierz net un dê verklête Rêsbengel hânt.

MADLEN. De Meyesch Pirchen! O nê, Mattant Le'ni, dât ass wahrhafteg menger kên.

MATTANT LE'NI. Hei, hu dir och nach e Pirchen an der Stâdt? Ech hânt gemënt, de' al letzeburger Nimm we' Pir, Jang oder Chârel wâren ewell lânt ausgestuerwen. Gewe'nlech gin d'Jongen do jo nômme me' Pierre, Jeanli, Charlo oder Carlo geruff.

LUCIE. Am Fong ass et dach dât selwegt.

MATTANT LE'NI. Dât selwegt? Mä ganz a guer net. D'Ursâch dovun leit vill me' de'f. Ons jong Fraen vun haut sin net me' eso' einfach we' d'Mammen aus der gudder âler Zeit, a wöllens an allem de leschte Mo'd mattmân. Eso' schummen se sech dene sche'nen hellgen Nimm vu fre'er, de' ons Elteren a Gro'sselteren matt Le'ft a Stolz gedron.

Dât ass och en Zèchen vun onser Zeit, de' iwer-
all versicht, matt dênen âlen Traditio'nen ze
briechen.

MADLEN. O, Mattant Le'ni, gesitt Der net ze
schwârz?

MATTANT LE'NI. Jo, dât verstitt dir net an èrem
jugendlechen Onverstand. Mâ dir musst ower sel-
wer son, wann eng Mamm aus irgend engem
Grond nach zu engem Maria, Ketty, Le'ni greife
muss, da gött et einfach e Mariette, e Kâti oder
Kitty, e Marie-Madeleine oder he'chstens nach
e Lêni. (*Sie sêt dât alles an engem vermengten
To'n.*) Je, je, 't ass matt de Nimm we' matt de
Sâchen, dât Aalt wor nach ömmer dât Bescht.
Zu menger Zeit huet ên z. B. op e gudde, feste
Stoff gehâlen, haut kucken se nômme me' no
dêm lichte, flöttereche Gemech. Dât Klêd hei
hun ech mer mâche geloss, fir mein êlste Brud-
der, ère Gro'sspapp, op sengem Hochzeitsdâg an
d'Kirch ze fe'eren.

LUCIE. 'T geseit ên em et haut nach of.

MATTANT LE'NI. Ech hât et am Ufank nur fir de'
gro'ss Gelêenhête versuergt, a bis haut hun ech
et nach net ganz opgedro kritt. Elo fänkt et
zwar un, bei den Ärm ze schlötzen, mâ öonner
der Pellerin geseit ên et jo net. Ja, an de' hât
ech mir kâft, we' ech Giedel bei mengem e'schten
Nevi go'f. (*D'Maria könnt erân.*) An da mei Pra-
peli, weis mer dên emol hir

13. Optrött.

De' Vireg, d'Maria.

MARIA. Entschöllegt, Mattant Le'ni, wann ech Iech
önnerbriechen, ma ech ge'f Iech gier op Er Kum-

mer fe'eren, fir dass Der e we'neg Toilette könnt mân; derno drenke mer dann zesummen Kaffi hei am Gârt.

MATTANT LE'NI. Dât lossen ech mer nach gier gefâlen. Enger âler Joffer gêt neischt iwer eng gutt Téßche Kaffi.

MARIA (*hölt nach eng Valis*). Lucie, breng du de Rescht! (*De' zwê of.*)

14. Optrött.

D'Lucie, d'Madlên.

LUCIE. Nu so mer emol huerteg, we' alles gång ass. Ech si gespânt we' e Prapeli.

MADLEN. Ower sicher net we' der Mattant Le'ni hiren. Wo' dên elo erömschwenkt, wêss ech net. Vleicht ass e schon engem Lompekre'mer önnert d'Hänn gefall.

LUCIE. Dajé, loss mech dach net eso' lâng zabbelen, geseis de dann net, dass ech vergin vun Onge-dold.

MADLEN. Nun, d'Sâch war zimlech einfach. We' d'Mattant Le'ni matt hire Kisten und Kasten ugerêst ko'm, hun ech er dât mêscht ofgeholl, önnere ânerem dê berühmte Prapeli, dên se mer ganz wârm un d'Hierz geluegt huet, matt eso' engem schalleksechen Ausdrock am Gesicht, we' wann se meng Gedanken errodên hätt. An der Hâl vun der Gâr, ech war er nämlech bis op de Perron entge'nt gång, hun ech d'Gepäcks gewieselt an op êmol an engem Eck eppes u mengem Schong arrange're missen. Du hun ech de Prapeli einfach sto geloss, an d'Mattant Le'ni ass ro'eg virugâng o'ni eppes ze ahnen. Virun der Gâr huet se bâl no rechts, bâl no lénks gekuckt, fir

den Autoen auszeweichen, an du hun ech se dêrmossen matt mengem Gebabbels a Beschläg geholl, dass sie iwerhâpt net me' zu Wuert kommt ass.

LUCIE. Wât fir e Wê sidd der da gâng? D'Mattant Le'ni hât sech haut ower och besonnesch fein erausgemâcht.

MADLEN. Durch d'nei Avenü we' gewe'nlech. Ech wollt den Tram huelen, mä du sin ech gutt ukomm. We' mer mötten an der Stross woren, wie könnt do gedänzelt, we' eng Journalspöppchen huet d'Mattant Le'ni net matt Onrecht gesot? De Meyesch Pirchen. Du kenns dên âle Spottvull jo, dên dommen Efalt, dên neischt modern a schick genug kritt. Du wëss jo selwer, wât fir eng göfteg Zong de' lieweg Zeidong vu Gro'ssletzeburg huet. Wann dên dech bei der âlmo'descher Gestalt erbléckst, ass et mer durch de Kapp gâng, da wëss muer d'ganz Stâdt et, an du bass am Dankur onme'glech gemâcht. A mir hu grad fir de' nächst Woch eso' eng flott Exkursio'n geplangt.

LUCIE. Hues de net nach me' e gro'ssen Eefalt fond, no dêm senger Mênok dass de kucke muss, we' dê parfûme'erte Mo'degeck.

MADLEN. Dât sês du, wells de net önner sengem Spott ze leiden hues. Mä genug dovun. Ech net faul, ech fe'eren d'Mattant Le'ni bei dem Fotograf seng Fönster, wo' grad e puer nei Opnahmen ausgestallt woren, an hun ömmer hêmlech zur Seit aus gebicht, ob de Pirchen nach net bâl lânscht wär. Bis op êmol ste'sst d'Mattant Le'ni e Krêsch aus a weist an engem hellegen Eifer op d'Foto vun engem jonge Mêdchen an enger moderner Bâltoilette. « Schummt eso' e

Framönsch sech dann net? » huet sie ganz be's geruff a mech huerteg eweg gezun, grad dem Meyesch Pirchen entge'nt. Dên huet ons dann natirlech ganz sche' gegre'sst, mä matt eso' engem affronte'erte Lâchen öm de Mond, dass ech em am le'fsten eng Kräfteg versât hätt.

LUCIE. Dât wâr jo e sche'nt Bild gewiescht. Ma do gesin ech d'Mattant Le'ni erömkommen; elo mân ech mech matt dem Rescht vun hire Sâchen ewech.

15. Optrött.

D'Madlên eleng.

MADLEN. Eigentlech ass dê ganze Witz mer scho léd. Ömmer eng ausweichend Äntwert sichen oder eng âner Ried ufänken, gêt mer famo's op d'Nerven. An dann zidderen ech dach e bößchen vrun dem Abléck, wo' d'Mattant Le'ni geseit, dass hire Prapeli verschwonnen ass. A lîng werd et net me' ausbleiwen. Hätt ech nômme meng Fangeren dervu geloss, oder könnt ech dê verhâsste Prapeli erbei hexen! Mä un enger geschitter Sâch ass neischt me' ze änneren, duerfir muss ech de Lâscht ro'eg komme lossen.

16. Optrött.

D'Madlên, d'Maria, d'Mattant.

MATTANT LE'NI. A wuer huet d'Emmy sech da ver-fûsst, dass ên hatt ne'rens geseit? Ech wetten, 't sôtzt nês matt engem Buch op senger Kummer a könnt net erof, bis et sein neie Roman ausgelies huet.

MARIA (*huet e Plateau matt äen Tâsen, ä'Kaffis-tape't a. s. v.; 't fänkt un, den Dösch ze decken*).

Dach net, Mattant Le'ni, ech hun et nach huer-
teg bei Namürs geschéckt, well ech Iech haut
gier eppes Extraes beim Kaffi serve're ge'f.

MATTANT LE'NI. A jo, dât gehe'ert jo och ewell
zum gudden To'n, fir all Klenggekêten bei den
Zockerbäcker ze läfen. Zu menger Zeit hu mer
alt selwer gebâk, wa mer Besuch kruten. Mä
d'jong Mêdercher vun haut stin net me' gier
lâng an der Kichen a mân sech d'Sâch duefir
vill me kamo'd.

MADLEN. O, Mattant Le'ni, Dir dutt onser Jugend
am allgemengen a menger Schwester am beson-
neren batter onrecht. Mir gin haut och nach grad
eso' praktesch erzuen we' d'Mêdercher vu fre'er.
Onst Maria z. B. hölt et matt gidwer Zocker-
bäcker op, a kachen kann et aus dem ff.

MATTANT LE'NI. Nun, da kritt et scho Gelêenhêt,
fir eng Pro'f vu senger Geschéckerlechkét ofzelên.
Well dât son ech iech, Kanner, vrun drei, ve'er
Wochen gitt der menger net lass. Re'ts de dann
net, Madlên, fir wât dass ech drop gehâlen hun,
grad haut bei iech ze kommen?

MADLEN. Dir wösst jo, Mattant Le'ni, ech sin eso'
schlecht am Roden.

MARIA (*lues*). We' naïv sech d'Madlên munnech
Mol stelle kann!

MATTANT LE'NI. Soll ech der dann drop hellefen?
— Wiem sein Namensdâg ass iwermer?

MADLEN. Mä Eren, Mattant Le'ni. Ech hu schon dru
geduecht.

MATTANT LE'NI. Schallek! A wiem seng Giedel sin
ech?

MADLEN. Meng, huet d'Mama mer ömmer gesot.

MATTANT LE'NI. A wât hues de der scho lîng gewönscht?

MADLEN. Mattant Le'ni!

MATTANT LE'NI. Am Enn fêrts de nach, fir et ze son. Abé, da son ech et: e Sölwerfox. A well d'Mama nach net dru glêwe wöllt, ass de' âl Mattant Le'ni kommt, fir dir ên ze kâfen. Wât sês de duerdo'?

MADLEN (*lêft op d'Mattant Le'ni zo' a fällt er em den Hals*). Dass Dir de' le'fste, beschte vun all Mattanten sidd, meng hierzeg, goldeg Mattant Le'ni.

MARIA (*lues*). Do he'ert d'Weltgeschichte op. (*Hârt.*) So, Madlên, loss d'Mattant Le'ni ower nach zu Otem kommen. Du brauchst hiren Do'd we'negstens net um Gewössen ze hun. Dir verwinnt ons Knetzel bis an d'Hierz erân, Mattant Le'ni. Wât brauch dât krappegt Stéck schon eso' en deiere Pelz?

MATTANT LE'NI. Ro'eg Maria. Dât ass de' ênzeg Frêd, de' d'Liewe mer geloss huet, fir hei an do en ânere glécklech ze mân.

17. Optrött.

De' Vireg, d'Lucie.

LUCIE (*könnt erân matt der Zeidong*). D'Welt gött iewer vun Dâg zu Dâg me' schlecht. Elo grad hun ech am « Wort » gelies, 't hätt göscht en Här am Tram de Portefeuille matt 800 Frang geklaut kritt.

MATTANT LE'NI. D'Leit sin och net virsichtig genug. Fir wât eso'vill Geld an e Portefeuille ze dun, wann ên an e Gewulls muss gon? Ech dron nie eng ganz gro'ss Zomm bei mir, an huelen besonesch net vill Geld a meng Poschett.

MARIA. Ma we' hutt Der et dann des Ke'er gemâcht?
Op der Gâr kann ê jo net genug oppassen.

MATTANT LE'NI. O, ech hât scho meng Précautio'-
nen getraff; d'Mattant Le'ni schmiert kên un.
De' dreidausend Frang, de' ech mer fir dem
Madlên sei Pelz op d'Seit geluegt hât, hun ech
eso' gutt verstoppt, dass och de raffine'ersten
De'f se net fond hätt.

LUCIE (*zum Maria*). Kritt d'Madlên e Pelz? De'
Knetzel huet me' Chance ewe' Recht. (*Zur Mat-
tant Le'ni.*) Mä, Mattant Le'ni, Dir mâcht ons
wirklech virwötze. Dierf ê gewuer gin, wuer
Der Ert Geld da verstach hât?

MATTANT LE'NI. Dât rot der nie.

MADLEN. Ech wetten, 't lo'g önner Erem Hutt.

MATTANT LE'NI. Dên hätt ech vleicht können an
Ongedanken am Zug ausdun.

LUCIE. An Erem Schong?

MATTANT LE'NI. Och net, dann hätt ech jo net go
können.

MARIA. An enger Hutteköscht?

MATTANT LE'NI. Alt net — ech hu jo gesot, dir
ge'ft et net fannen.

MADLEN (*ass opgesprongen, fir sech*). Elo gêt mer
eng Speicherlicht op.

MATTANT LE'NI. A mengem Prapeli.

ALL ZESUMMEN. An Erem Prapeli?

MADLEN. Dach net an dêm fir de Rên?

MATTANT LE'NI. Mä nach ewell grad. War dât
keng prachtvoll Idê?

LUCIE. Dach zevill eng prachtvoll.

MADLEN (*ass schwe'er niddergefall*). O Himmel,
hast du keine Flinte? Nên, ech Eefalt, ech Dabo!

(Et spréngt iwert de leschte Wierder nês op a lêft dorömmen.)

MATTANT LE'NI. Gelt, Madlên, dât hâs de mengem âle Schöld vu Prapeli net ofgesin, dass e matt Dausendfrangscheiner gefiddert wär?

MADLEN *(ömmen nach a gro'sser Oprêgong)*. Nên, ganz a guer net. *(Lues.)* Soss hätt ech e sicher net an der Gâr sto geloss. Dass dât och grad huet misse mir passe'ern! Eddi nun, Pelz . . . o, ech könnt mer selwer eng O'erfei gin!

MATTANT LE'NI. Ge' emol op meng Kummer de Prapeli sichen; ech hât elo e'nescht net me' dru geduecht, fir d'Geld erauszehuelen. Da weisen ech iech, we' fein ech mer dât arrange'ert hât. *(D'Madlên of.)*

18. Optrött.

De' Vireg o'ni Madlên.

MARIA *(zum Lucie)*. Ma dât do ka jo gutt gin. Wât werd d'Mama duerdo' son? Hätt ech nömme mengem Kapp gefollegt a wär alt mat dem Madlên op d'Gâr gâng. We' sidd Der dann nur op dên Aafall kommt, Mattant Le'ni, Ert Geld grad an de Familgeprapeli ze verstoppen?

MATTANT LE'NI. Nun, ech hu mer gesot: « Un dêm âle Stéck vergreift kên De'f sech, do ass d'Geld gutt opgehewen. » Ja, ja, Kanner, kuckt, am Liewen hêscht et ömmen nömme de Kapp uwen hâlen an iwerlên, dass ên sech an alle Situatio'nen ze hellefe wêss. Wien net reich ass, dê muss gescheit sin.

19. Optrött.

De' Vireg, d'Madlên.

MADLEN (*könnt ganz verzot erân*). Mattant Le'ni ...
ech fannen . . . ech geng Iech . . . ech wollt . . .
de Prapeli ass net do.

MATTANT LE'NI (*spréngt op*). Net do? Ma ech
mengen du drêms! E muss do sin, he'ers de
mech! Ech hât en dach matt aus dem Zug
bruecht. En Eed könnt ech drop dun, eso' sicher
sin ech menger Sâch. Du werds net gutt gekuckt
hun, du kanns net gutt gekuckt hun.

MADLEN. Dach, Mattant Le'ni, an ech hun en iewer
net fond.

MATTANT LE'NI. Ass dann nach iwerhâpt eppes
matt iech âner ze wöllen? Dir sidd ower och fir
neischt ze gebrauchen. Nie d'Gedanken bei der
Sâch. Da muss ech e scho selwer siche gon.
(*Of.*)

LUCIE. Do hues d'et matt dengem 't dêt neischt!
Ech hun der ömmer gesot: « Wer andern eine
Grube gräbt »

MADLEN (*huerteg*) ist ein Taglöhner. Ver-
scho'n mech elo matt denger Philosophie, de' kann
un der ganzer Sâch neischt me' änneren. Mä 't
ass vleicht nach net alles verluer. Elo lâfen ech
emol huerteg op de Polissbüro; 't ass jo net on-
me'gleich, dass schon ên en dohi gedron huet.
Eso' Stécker gin haut des Dâgs dach nômme me'
ofgeliwert.

MARIA. Madlên, Madlên, wât hues du der do eng
âgebrecht! (*D'Madlên of.*)

20. Optrött.

D'Maria, d'Lucie, ä'Mattant Le'ni.

MATTANT LE'NI (*ganz verste'ert*). En ass net me'

do. Ech hun d'ganz Kummer op d'Kopp geke'ert, mä all Sichen ass emsoss. (*Setzt sech.*) Mei sche'nt Geld! 3000 Frang fannen sech dach net op der Stross, an e Krösus sin ech och net. O, ech ârem, onglécklech Fra!

MARIA. Tre'scht Iech, Mattant Le'ni, vleicht hutt Der en an der Gâr sto geloss, an dann ass jo nach net all Hoffnong

MATTANT LE'NI. Sto geloss? . . . Ech jiddenfalls net! Da kann et nömmen d'Madlên gewiescht sin, ewell hatt hât mer en ofgeholl. An dann huet d'Knetzel et express gemâcht, fir mech z'iergeren. 'T hât nach ömmer iwer dên âle Prapeli ze spöttelen. Nën, dass ech dât nach zu mengem âlen Dâg erliewe muss! Dât hun ech wahrhafteg net em iech verdéngt.

MARIA. Mattant Le'ni, glêft dach net, dass d'Madlên Iech wollt we' donken. (*Lues.*) 'T gött jo ömmer besser. (*Hârt.*) Wann hatt och munnech Mol lichtsönneg an oniwerluegt ass, e be'st Hierz huet et ower net.

21. Optrött.

De' Vireg, d'Marcelle.

MARCELLE (*séngt hannert de Kulissen*). Schier dreissig Jahre bist du alt, hast manchen Sturm erlebt

LUCIE. Dât ass d'Marcelle nês; 't könnt elo an eng gelungen Atmosfär erân.

MARCELLE (*séngt iwerdêm virun*). . . . hast mich wie ein Bruder beschützt . . . ('T könnt op d'Bühn, de Prapeli an der Hand, de Gröff no vir.) Hei bréngen ech iech de' gre'sst Sehens-

würdegkêt aus dem Letzeburger Müsê. Oh, pardon, Joffer Le'ni, ech hât Iech net gesin.

MATTANT LE'NI. Mei Prapeli! Mei Prapeli! Joffer Marcelle, Dir sidd en Engel.

MARCELLE. Enchante'ert, Joffer Le'ni, dass emol ê Mönch dât zu mir sêt.

MATTANT LE'NI. Schued, das et nur eng âl Joffer ass! Ech versti jo, dass Der et le'wer vun engem sche'ne Jong gehe'ert hätt. Ma trotzdem widerhuelen ech nach eng Ke'er: Dir sidd en Engel, weil Der mer mei Prapeli erömbuecht hutt. Mir hâte schon alles ausgesicht, fir en ze fannen. Elo fällt mer e schwe'ere Stê vum Hierz.

MARCELLE. Ower net op de Prapeli, soss ass e kapott.

MATTANT LE'NI. Mächt Dir de Geck net matt mengem Prapeli, dên ass haut 3000 Frang wert.

MARCELLE. 3000 Frang!

MATTANT LE'NI. Hutt Der elo net geduecht, Joffer Marcelle, Mirschen hirer âler Mattant rabbelt et am Oberstübchen? Abé, kommt emol all hir, da wöll ech iech beweisen, dass ech nach bei klorem Verstand sin. (*Sie mecht de Prapeli op.*) Gesitt der de' Täsch? Doranner hun ech d'Geld verstoppt. Eng Sche'er, wann ech gelifft! (*D'Maria gött er eng Sche'er.*) Merci! (*Sie schneid d'Täsch lass an höllt d'Geld eraus.*) Do ass de Schâtz — hât ech nu recht oder net? War de Prapeli keng 3000 Frang wert?

MARCELLE. Menger wärreg! Drei Billjêen vun 1000 Frang! Wirklech eng originell Idê. Geld an e Prapeli ze bitzen.

LUCIE. 'T muss ên ower och Mattant Le'ni hêschen, fir op eso' e patenten Aafall ze kommen.

MATTANT LE'NI. Jo, Kanner, haut des Dâgs, wo' d'Welt ömmer me' schlecht gött, hêscht et virsichtig sin, wann ê matt vill Geld rêse muss. Woren d'Scheiner dann net gutt eso' versuergt?

MARCELLE. Gewöss, Joffer Le'ni, ganz gutt eso' guer, besser nach we' dohêm am Kofferfort. De' gin ewell mat Lichtegkêt erbrach, eso' en âle Prapeli am Ge'gendêl le'sst gidwerê giere ston.

MATTANT LE'NI. Dât hun ech haut erfuer. Mâ ech wéss nach ömmer net, we' mein Eegentom iwerhâpt an Er Hänn komm ass.

MARCELLE. Op engem ganz einfache Wé. D'Mama an onst Lilly waren de Mötteg grad an der Gâr, we' Dir ukomm sidd. Sie hun zo'fälleg gesin, dass d'Madlên an engem Eck sei Schong gestréckt an du a senger Zerstrêthêt vergiess huet, fir de Prapeli nês mattzehuelen. Dir wort zevill huerteg verschwonnen, soss hätt Der e gleich eröm kritt an de Schreck vun elo e'nescht wâr Iech erspuert bliwen.

MARIA. Pst, ro'eg, elei gesin ech onst Madlên scho kommen. 'T könnt do geschlêft, we' wann et Ro'm gelueden hätt. Dêm ass de' ganz Sâch famo's nogâng, we' et sche'nt. Kommt, mir ze'en ons mam Prapeli zréck. Mattant Le'ni, Dir könnt Madlên besser eleng empfänken, fir Versöhnung ze feieren. Mâ losst et fir d'e'scht e bösschen zabbelen, sei Lichsönn huet eng Strof verdéngt.
(*D'Maria, d'Lucie an d'Marcelle of.*)

22. Optrött.

D'Mattant Le'ni, d'Madlên.

MATTANT LE'NI. We' ass et nu gâng? Ech gesin, du könns matt eidlen Hänn? !

MADLEN (*verschimmt*). Jo, Mattant Le'ni, 't ass nach neischt um Polissbüro ofgeliwert gin.

MATTANT LE'NI. Wât soll ech dann elo matt eso' engem lichtsönnege Médchen mân?

MADLEN. Wât der wöllt, Mattant Le'ni, nur net me' be's sin iwer mech. Wann der we'sst, we' schrecklech léd et mer dêt!

MATTANT LE'NI. Dât ass licht gesot, mei Kand. Mä domatt hun ech mei Geld ower net eröm, an du hues nach kê Pelz.

MADLEN. O, duerop verzichten ech gier, wann Der mer nömnen neischt me' nohält we'nt dêr ganzer dommer Sâch mam Prapeli. Mein ênzege Gedanken önnerrwê war nur: « We' soll Mattant Le'ni de Verloscht vun hirem Geld erdrön? » Un de Pelz, dên domatt fir mech an d'Wässer gefall ass, hun ech net eng ênzeg Ke'er geduecht. (*'T gêt bei d'Mattant Le'ni op de Scho'ss.*) Sidd Der och elo guer net me' be's iwer mech, Mattant Le'ni, keng kleng Grimmelche me'?

MATTANT LE'NI. Nèn.

MADLEN. Da musst Der ower dobei lâchen, soss glêwen ech et net recht.

MATTANT LE'NI. Du kleng Schmêchelesch do, dir ka jo kê lîng widderston. Dajé, well deng Zerstrêthêt Schold un dêm Ongléck ass, wölle mer kê Wuert me' driwer verle'eren. Donk ower eng âner Ke'er uecht, dass neischt me' eso' virkônnt.

MADLEN (*stêt op*). Mattant Le'ni!

MATTANT LE'NI. Wât ass dann elo nês? Bass de nach net zefridden?

MADLEN. Ech ge'f Iech gier eppes son, Mattant Le'ni, mä Dir dierft mech net ze kucken, soss kommen d'Wierder mer zevill schwe'er.

MATTANT LE'NI. Dât ass mer ower nei. Nujé, wann ên de Kanner de Wöll dêt, da kreischen se net, an deng âl Giedel hues de nach ömmer em de Fanger gewéckelt. Wuer soll ech da kucken?

MADLEN (*dre't er d'Gesicht op d'Seite*). Duer an den Eck. Eso' ass et gutt. (*'T lêt sech e Kössen niewent der Mattant hir Fotell, 't kne't oder setzt sech drop*). Mattant Le'ni, elo sötzen ech nês grad hei, we' wann ech als Kand eng gesticht hât an ech sin Iech beichte komm.

MATTANT LE'NI. Kên iwelen Ufank. Wât huet mei Könnechen dann um Hierz? Um Enn ass nach ewell e Jong am Spill!

MADLEN. Wo' denkt Der hin, Mattant Le'ni? D'Jongen si mir eso' brêt we' lîng; ech bestuede mech iwerhâpt net. 'T ass eppes ganz âneschtes.

MATTANT LE'NI. Dann eraus matt der Fârf. Deng âl Mattant werds de dach ne fârten. Du wêss jo, dass sie alles verstêt an alles verzeiht.

MADLEN. Mattant Le'ni, ech huelen Iech mam Wuert. Dir hutt gemênt, ech hätt . . . de Prapeli . . . an der Gâr vergiess (*D'Mattant Le'ni kuckt, d'Madlên dre't er de Kapp nês em.*) Well ech Iech ower net bele'e kann a wöll, muss ech son, dass dât net de Fall ass.

MATTANT LE'NI. Dann hues d'en express stoe losst, Madlên? (*Sie wöllt opsprangen, d'Madlên dréckt se nidder.*)

MADLEN. Mattant Le'ni, ech schumme mech eso'!

MATTANT LE'NI. A wât fir en Zweck hâs de dann dobei? Wât konnt mein ârme Prapeli dir schon zu lêds gedon hun?

MADLEN. E wor mer zevill greisslech, zevill âlmo'-desch.

MATTANT LE'NI. Grad we' d'Mattant Le'ni, gelt?

MADLEN O, Mattant Le'ni!

MATTANT LE'NI. Du brauchts dech net z'entschöl-
legen; ech gesi jo elo selwer ân, dass et eso' ass.
Bis heihin wär et mer am Drâm net âgefall,
dass meng âlmo'desch Druecht engem ho'frege,
junge Mêchen sei Sche'nhêtsgefill verletze könnt.
An d'Klêderfro war nach ömmer de' allerlescht
vu menge Suergen. Dass dât och alt sein Nodêl
huet, konnt ech haut erfueren.

MADLEN. Mattant Le'ni, glêft mer et: de Virfall
mam Prapeli huet mech schon e we'neg beke'ert.
Nie a mengem Liewen werd ech nômme me' nom
aissere Schein uertelen.

MATTANT LE'NI. Nun, dann ass de' Lektio'n jo net
ze deier bezuelt. Well ech durch meng réckstän-
neg Idêen, meng opfâlend Aalmo'deschkêt de'
gre'sste Schold un dem ganzen Ongléck dron,
muss ech jo alles verzeihen a vergiessen.

23. Optrött.

De' Vireg, d'Maria, d'Lucie, d'Marcelle.

*(Sie kommen zesammen erân; d'Lucie hält de Pra-
peli op de Réck.)*

LUCIE. Als Erönnerong un desen denkwierdegen, on-
vergiesslechen Dâg iwerrêchen ech der, am
Num vun ons all, e sche'nt an deiert Stéck, dâts
de der an deser leschter halwer Stonn sicher
schon honnert mol gewönscht. (*'T gött em de
Prapeli.*)

MADLEN. De Familgeprapeli! A we' könnt dên hei-
hin?

MARCELLE. Onst Lilly hât d'Gléck, fir en ze fannen, an ech d'E'er, fir en eriwer ze brengen.

MADLEN. An d'Geld?

MATTANT LE'NI. Hei ass et, a muer gi mer zesummen no engem Sölwerfox kucken. Selbstverständlech, wanns de mech matthölls.

MADLEN. Wöll Der mech schimmeg mân? Vive d'Mattant Le'ni, vive de Familgeprapeli! Vun haut un hâlen ech all Antikite'ten an E'ren, a wâren s'och greisslech an âlmo'desch we' . . .

MATTANT LE'NI. . . . d'Mattant Le'ni. Ja, Kaner, da misst ech mech zu mengen âlen Dég derzo' bequemen, de' verréckt Mo'den vun haut alt nômmen e we'neg mattzemân, soss

MADLEN (*fällt er huerteg an d'Ried*). O, Mattant Le'ni, d'Kléd nômmen vun önnen 20 Zantimeter ofgeschnidden, den he'ge Koll eweg, an der Taille e we'neg me' weit, da werd Der gesin, wât Dir eng sche' flott âl Joffer sidd!

MATTANT LE'NI. Sche'n a flott, dât gölt jo nômmen haut me' an der Jugend hiren Aan. An de' âl Mattant Le'ni soll sech nach duerzo' hirgin? Nun, da musse mër emol matt der Ne'desch doriwer schwätzen. Wann sie et fierdeg bréngt, dass ech dênen ânere Leit nês gleichen, da muss ech jo eben an de sauren Apel beissen. Soss könnt et mir am Enn nach we' mengem ârme Prapeli ergon: Da geng ech och e gudden Dâg an engem Eck sto geloss, an da wâr vleicht keng mattlêdeg Se'l do, de' sech menger unhuele wöllt.

(*De Vorhang fällt.*)

